

– Úgyis mindig verekedtek, menjetek el karatézni! – mondta édesanyánk az öcsémnek és nekem. Akkoriban a kisvárosban, ahol felnőttem, a karate nagyon menő volt. Az Európa-bajnok mester tartotta az edzéseket. Heti három edzés, és én is lehetek bajnok, vagy legalább meg tudom védeni magamat, ha rám támadnak.

Valóban jó ötletnek tűnt a karate. Az első edzés semmi másból nem állt, csak álltunk, kinyújtottuk a kezünket és ütöttünk a levegőbe. Persze mindenki arra számított, hogy majd bunyózzunk egyet, de nem. Aztán kiderült, az edzések nem is arról szólnak, hogy verekedjünk: legalábbis fél éven keresztül csak a rúgásokat, ütéseket és lépéseket gyakoroltuk, és persze jó sok fekvőtámaszt nyomtunk. A japán kifejezések az egésznek adtak valami nagyon különös hangulatot. *Echi, ni, san... egy, kettő, három...* számolt az edző. És mindig, amikor beléptünk a tornaterembe, azaz a dojoba, hangosan üdvözlöttünk mindenkit: *Oss!* Aztán ezt az üdvözlést az edzések elején térdelve megtettük az edzők és egy kép felé is, amelyen a karate ezen ágának kitalálója, Oyama mester volt látható.

A karate megkezdésével egy időben egy másik helyre is elkezdtem járni: az evangélikus templomba, hittanórákra. Egy ideig azt gondoltam teljesen jól van ez így. Eddzük a testet és a lelket. Hogy milyen nagyot tévedtem, csak később lett világos. Szerettem karatézni. A karate sok mindenre megtanítja az embert (a másik iránti tiszteletre, önfegyelemre, kitartásra). A Kyokushin, a karaténak az az ága, amelyet én is gyakoroltam, az egyik legkeményebb küzdősport a világon. Erre az edzések megkezdése után két évvel jöttem rá, amikor az országos junior bajnok állt velem szemben. Hasba rúgott. Nagyon jó helyen talált el, azt hiszem, többen már kifeküdtek volna, mégis sikerült kivédekezni a két percet, ahogyan azt megtanultam. A küzdelem végére a sípcsontom elviselhetetlenül fájt. Két hétig alig bírtam lábra állni, de már alig vártam, hogy újra mehessek edzeni, még keményebb legyenek, és megmutassam: én is vagyok olyan jó, én is lehetek bajnok.

Az edzések jól mentek, erős voltam, a technikám is jó volt, de valami hiányzott. Aztán kiderült az is, hogy mi: az a buddhista szekta, amelynek a Kyokushin megalapítója, Oyama is a tagja volt, azt hangsúlyozza, hogy a harci művészet és a vallásos emelkedettség együvé tartozik. Mit jelent ez? Azt, hogy akkor leszek jó karatés, ha közben jó buddhista is leszek.

Igen ám, de időközben a „lelki edzőm” is erőteljesen beleszólt az életembe: **„Nem hatalommal és nem erőszakkal, hanem az én lelkemmel – mondja a Seregek Ura” (Zakariás 4,6).** Olvastam az evangéliumi történeteket, és azokban valami egészen másról volt szó, mint a karatéról szóló könyvekben. És kezdett megnyílni a szemem. Tulajdonképpen mit is csinálunk az edzéseken? Fekvőtámaszokat nyomunk – ez rendben van. Felülésekkel erősítjük a hasizmunkat – ez miért lenne baj? Ütünk, rúgunk a levegőbe – nem ártunk vele senkinek. De amikor mást ütök meg? Egy övért meg kell küzdeni. Egyszer küzdöttem egy leendő fekete övessel. Nagyjából a huszadik ellenfele voltam. Nem pihenhetett, én viszont pihent voltam. Teljes erővel kellett küzdenem ellene. Be is vittem egy-két rúgást, ütést – ha kell neki az a fekete öv, harcoljon meg érte, nem? De aztán ezen is elgondolkodtam: tényleg jó dolog egy fáradt embert megverni? Azután ott volt a már említett köszönés: *Oss!* Sok mindent magába foglal ez a szó: a tiszteletet a sport, a mesterek és egymás iránt, meg a türelmet, önfegyelmet, hogy kibírd az embert próbáló gyakorlatokat Ártatlan japán szokás. Vagy mégsem? Oyama mester 1994-ben, éppen akkor, amikor ezek a gondolatok kezdtek bennem megfogalmazódni, meghalt. A halála utáni napon nem volt edzés, csak térdeltünk a képe előtt és hajlongtunk. Ott már tudtam, hogy amit csinálunk, az nem jó, az nem a tisztelet kifejezése csupán, hanem egy halott ember imádata. *Az Urat, a te Istenedet imádd!* ... Kit is imádok?

Szeretem a sportokat, még a küzdősportokat is, de ha tehetem, elmondom: nagyon óvatos legyen az, aki úgy dönt, elkezd karatézni. Mert egy darabig lehet ez csak egy nagyon jó testedzés, ahol ráadásul önfegyelmet, tiszteletet is tanulunk. De vannak részei, amelyek szembemennek a Biblia tanításával. A Sátán legnagyobb fegyverei éppen az ilyen dolgok. – *Csak egy sport!* – mondja ő.

A karate szó azt jelenti: *üres kéz*. Egy történet jut eszembe: egy ember egyszer üres kézzel küzdött meg valakivel, és győzött, mert jó „karatés” volt. Bizonyára sokan ismeritek Jákób történetét, aki megküzdött Valakivel, és azután új nevet kapott: *Izráel*. Érdekes ez a név, mert jelentheti azt, hogy küzdeni Isten ellen, ugyanakkor azt is, hogy küzdeni Isten oldalán. Te hol küzdesz?

A sport, a mozgás nagyon jó dolog. Pál apostol sokszor használja a futás és az ökölvívás képét leveleiben. Sportolj, mozogj! De gondold meg, hogy mindezt hol és hogyan, milyen alapokon állva csinálod!

Én abbahagytam a karatét, választottam egy másik sportot. Nem bántam meg azt a két és fél évet, amíg karatéztam, de tudom, hogy Isten megvédett valamitől, ami nem a velem, hanem az ellene való küzdelem útja lett volna.

„Mert a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak” (Efezus 6,12).

Hokker Zsolt